

Savaitės tema: „VABALIUKAI“

Užduotis: Supažindinti vaikus su skruzdelyte.

Tikslas : Skatinti stebėti, tyrinėti gamtos pasaulį ir vabzdžių įvairovę.

Dienelę siūlau pradėti mankšta.

**Manau jau atsikėlėte, pasiklojote savo lovytę,
išsivalėte dantukus, metas padaryti mankštą.
Siūlau pasirinkti.**

<https://www.youtube.com/watch?v=WweuZjkVtO4>

<https://www.youtube.com/watch?v=WweuZjkVtO4>

Skruzdelė

Susipažinkite kaip atrodo, kur gyvena.

Mums geriausiai žinoma miškininkų išpopuliarinta, vadovėliuose aprašyta rudoji miško skruzdelė. Jos stato didelius kūginius skruzdelėlynus, prie medžių. Vaikučiai būkite atsargūs, skruzdelytės ginasi – kanda. Šitos kanda skaudžiai, skauda neilgai.

Taip pat dažnai sutinkamos paprastos žemės skruzdėlės, kurios neformuoja tokių matomų kūgio formos skruzdėlynų, jos gyvena ir skruzdėlynus formuoja dirvoje, žemėje, pievose. Šitos kanda nelabai skaudžiai, skauda neilgai.

Tai taip sodininkų nemėgiamos ir skruzdėlės gyvenančios medžiuose, truputį patrešusiuose medžiuose, uoksuose, ertmėse. Šitos kanda skaudžiai, skauda gerokai ilgai.

Visi vabalėliai, kurie gyvena gamtoje yra svarbūs ir reikalingi, todėl reikia saugoti, neskriausti, neužminti.

Skruzdelytės visos labai darbščios!

Net tiltukus moka pasidaryti.
Suskaičiuokite kiek skruzdelyčių dirba.

Mieli tėveliai, vakare prieš miegą, paskaitykite vaikams

SKRUZDĖLYTĖ

Pačiame miško pakraštyje, po didelė skarota egle, gyveno skruzdėlės. Jų didžiulis skruzdėlynas kirbėte kirbėjo mažų darbininkių. Skruzdėlytės visos dirbo: kas takelius šlavė, kas kambarius vėdino, o kas ir sargybą ėjo....

Tik viena dykaduonė skruzdėlytė labai tingėjo. Jai labiau magėjo pokštus krėsti ir žaisti, nei savo giminaičiams padėti. Visi ją vadino Tinginėle.

Kartą Tinginėlė sugalvojo pabėgti iš skruzdėlyno ir pamatyti, kaip iš arti atrodo pieva, kuri žiūrint nuo skruzdėlyno viršaus, žibėjo visomis visomis vaivorykštės spalvomis. Pieva ją traukė savo spalvomis, žydrujų katilėlių skambesiu ir žavinga muzika. Tinginėlei viską knietėjo pamatyti iš arti. Nutaikiusi progą, kai sargybinis ryto rasos laše blizgino savo šarvus, ji paspruko iš gimtų namų ir nuskubėjo išsvajoto žavesio link.

Ryto pieva buvo nuostabi, rasos lašeliuose spindėjo vaivorykštės šviesos. Didelis geltonas skritulys danguje skleidė šilumą ir šviesą. Lengvo vėjelio siūbuojami tyliai suskambo žydrieji varpeliai, per pievą nuvilnijo jų tyli melodija. Tinginėlės širdelė net suvirpėjo, ji negalėjo sutalpinti viso ją supančio grožio. Ji skubėjo viską pamatyti ir paliesti....bėgo nuo vienos gėlės prie kitos, glostydama jų aksominius žiedlapius. Ant vieno lapo ji pastebėjo keistą būtybę, vilkinčią raudoną apsiaustą su juodais taškais. Keista būtybė, labai susidomėjusi, stebėjo savo atvaizdą rasos laše ir net nepastebėjo besiartinančios Tinginėlės.

- Kas tu? – nedrasiai paklausė skruzdė.

Būtybė tyliai krustelėjo ūselį ir atsainiai pažvelgė į skruzdėlę.

- Aš? Aš juk pievos žvaigždė, Gražuolė Boružėlė. Iš kur tokia atsiradai nieko nežinanti?

- Aš esu iš skruzdėlyno... – sumišusi, dėl savo neišmanymo, sušnibždėjo Tinginėle.

- Matyt tas tavo skruzdėlynas pačioj miško gūdumoj, jei jūsų nepasiekia pačios karščiausios naujienos. – Vėl su pasipiktinimu sušnypštė taškuota gražuolė. Atsiprašau, - sušnabždėjo Tinginėle ir atbula pradėjo trauktis nuo tos išpuikėlės. Pasiekusi saugią vietą, lengviau atsikvėpė ir tarė sau: gerai sakė mano tetos skruzdėlyne, jog graži būni tik tada, kai esi protinga.

Vėl pralinks mėjusi nuskubėjo takeliu, liesdama gėles ir gerdama rasą iš jų taurelių.

Staiga jos ausis pasiekė muzika, ta pati, kurios aidą jai atnešdavo vėjas. Pakerėta nežemiškų garsų ji tyliaiėjo pirmyn. Žaliasis muzikantas, atsirėmęs į smilgą, virpino smuikelio stygas. Jo rankose smuikelis ir verkė, ir juokėsi, melodija keitė melodiją, skruzdėlytė pamiršo viską pasaulyje ir gėrė į save nepakartojamus muzikos garsus, net nepajuto, kad didžiulį geltoną skritulį užstojo kalva. Muzikanto muzika nutrūko, o jis pats pašoko ir dingo nežinia kur. Skruzdėlytė liko viena. Pievos garsai pamažu tilo, spalvos geso, ir Tinginėlei pasidarė nejauku, o ir pilvelis išdavikiškai suurzgė prašydamas maisto. Vakariniai rasos lašeliai jau nebebuvo tokie skanūs kaip dieną, jie buvo šalti.

- Dar susirgsiu,- pagalvojo mažylė. – Skaudės gerklę.

Sušalusi ir alkana ji slinko takeliu ieškodama nors trupinėlio maisto. Bet naktis greitai gaubė pievą, takelis vos vos matėsi, tik retkarčiais praskrisdami jonvabaliai pašviesdavo savo žibintais.

- Kaip noriu namo... – gailiai sudėjavo Tinginėle, prisiminusi savo šiltą lovą ir amarų sirupo puodelį vakarais. Tik tada suprato Tinginėle senųjų skruzdžių dažnai kartojamus žodžius: „Kas nedirba tas nevalgo“.

Radus nukritusį lapelį, apsigaubė juo ir prigulė ant rasotos žolės. Pažvelgus į dangų, pamatė, jog jis žydrą savo apsiaustą pakeitė į juodą su auksinėmis žvaigždėmis. Bet gurgiantis pilvas ir limpančios blakstienos nedavė pajusti vasaros nakties žavesio.

- Kad tik greičiau ateitų rytas... – per miegus sumurmėjo Tinginėle.

Rytas išaušo, skambėdamas deimantiniais rasos lašeliais, bet Tinginėle jau niekuo nesizavėjo ir skuodė takeliu skruzdėlyno link. Ji taip skubėjo, kad bėgdama užkliuvo už žolės stiebelio taip krito į balą, kad net purvai į šalis ištiško, apdrėbdami dar miegančią Gražuolę Boružėlę. Gražuolė besikrapštydama purvu užlipusias akis, pyko ant viso pasaulio sugadinusio jai beprasidedančią dieną. Tinginėle dar labiau skubėjo, nes išsigando, išpuikusios gražuolės riksmų.

O... štai ir gimti namai, kokie jie gražūs, nors ir po tamsia egle, o tas svaiginantis sausų spyglių kvapas, kas begali būti geriau...

- Duokite man darbo.... – sušuko ji.

IKI RYTOJAUS!

Auklėtojos